

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 15. září 2021,

- odvolání **státního zástupce** Městského státního zastupitelství v Brně

- odvolání **obžalované N. S. K.**, narozené XXXXX

- odvolání **poškozených M. H.**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, **D. H.**, narozené XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, **M. V.**, narozené XXXXX a **Z. V.**, narozeného XXXXX, oba bytem XXXXX, XXXXX

- odvolání **opatrovníka nezletilé poškozené K. H.**, narozené XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX,

v trestní věci **obžalované N. S. K.**, narozené XXXXX v XXXXX, XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, okres XXXXX, a **obžalované A. H.**, narozené XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX,

proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2021, č. j. 3 T 35/2021-328, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Flídra a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d), e), f), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce, poškozených M. H., D. H., M. V., Z. V., a opatrovníka nezletilé poškozené K. H. **zrušuje** ve výroku o vině, trestu a náhradě škody, týkající se obžalované N. K..

Podle § 259 odstavec 3 písmeno a), odstavec 4 trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že **obžalovaná N. S. K.**

je vinna, že

dne 4. 5. 2020 kolem 10:28 hodin řídila osobní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes - Benz GLS 350 D 4matic, reg. zn. XXXXX (majitele společnosti XXXXX), v Brně po ulici Hamry a Olší, kdy před vjezdem do ulice Olší nedodržela dopravní značení B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, čímž porušila ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., přičemž poté při odbočování vpravo do ulice Wágnerova porušila ustanovení § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb., neboť ačkoliv neměla s ohledem na robustní karoserii vozidla náležitý výhled před sebe, tak přesto nepřizpůsobila jízdu technickým vlastnostem jí řízeného vozidla, v důsledku čehož přehlédla a následně na zpomalovacím retardéru v ulici Wágnerova pravou přední částí vozidla srazila a povalila na vozovku nezletilou K. H., nar. XXXXX, která se krátce předtím pohybovala na dětském odraždle při pravém okraji vozovky (z pohledu jízdy obžalované) ulice Wágnerova směrem ke křižovatce s ulicí Olší, když této způsobila přejetím levé poloviny její hlavy pravým předním kolem vozidla absolutně smrtelné zranění, spočívající zejména v mnohočetných zlomeninách lebky a rozhmoždění mozku,

tedy:

jinému z nedbalosti způsobila smrt proto, že porušila důležitou povinnost uloženou jí podle zákona,

tím spáchala

přechin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavec 1, 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

24 (dvacetičtyř) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání

2,5 (dvaapůl) roku.

Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalované dále **ukládá** trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu

4 (čtyř) let.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná povinna nahradit poškozeným

- **M. H.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 614 250 Kč

- **nezletilé K. H.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 500 000 Kč

- **D. H.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč

- **M. V.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč

- **Z. V.**, , nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč

- **Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR**, IČ: 41197518, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020 (ve věci Regionální pobočky Brno, Benešova 696/10), škodu ve výši 5 014,80 Kč.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození M. H. a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR **odkazují** se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy, resp. majetkové škody, na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované N. S. K. **zamítá**.

Jinak zůstává napadený rozsudek, týkající se obžalované A. H., nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná N. K. uznána vinnou ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“), kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustila tak, že

- dne 4. května 2020 v 10:28 hodin řídila osobní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes - Benz GLS 350 D 4matic, reg. zn. XXXXX, majitele společnosti XXXXX v Brně po ulici Olší, ve směru od ulice Vřesové, přičemž při odbočování vpravo do ulice Wágnerové porušila ustanovení § 4 odst. a), § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, při vědomí výskytu několika dětí na ulici Wágnerova pokračovala v jízdě, ač s ohledem na robustní karoserii vozidla neměla z vozidla náležitý výhled, kdy nepřizpůsobila jízdu technickým vlastnostem vozidla, a v důsledku toho na zpomalovacím prahu na ulici Wágnerové přední částí vozidla srazila a povalila na vozovku nezletilou K. H., nar. 20. září 2018, která jela na dětském odrážedle při pravém okraji vozovky (z pohledu řidičky) ulice Wágnerové, ve směru ke křižovatce s ulicí Olší, a které přejetím levé poloviny hlavy pravým předním kolem vozidla způsobila smrtelné zranění spočívající v mnohočetných zlomeninách spodiny a klenby lební s prokrvácením měkkých pokrývek lebních a otevření dutiny lební v místě rozestupu koronárního švu, mnohočetných trhlinách tvrdé pleny mozkové s povlakem krvácení pod tvrdou plenu, mnohonásobným potrhání měkké pleny, rozmoždění mozku a mozečku a dále četných oděrkách a krevních podlitinách na hlavě, zejména na obličejí, ušních boltcích a dále na těle, přičemž jako nejzávažnější a absolutně smrtelné byly mnohočetné zlomeniny lebky a rozmoždění mozku.

2. Za toto jednání byl obžalované N. K. podle § 143 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Zároveň byl obžalované podle § 73 odst. 1, 3 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 18 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu (dále jen „tr. řádu“) bylo dále rozhodnuto o tom, že obžalovaná je povinna nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ: 41197518 (Regionální pobočka Brno, se sídlem Benešova 696/10, 659 14 Brno), škodu ve výši 3 911 Kč a

poškozené nezletilé K. H., nar. XXXXX (bytem XXXXX, XXXXX, zastoupené opatrovníkem JUDr. Martinem Buriánem, LL.M., advokátem se sídlem Brno, Středová 94/1), nemajetkovou újmu ve výši 350 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy rovněž i poškozená nezletilá K. H. byla podle tohoto zákonného ustanovení odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Tímtež rozsudkem pak byla obžalovaná A. H. podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěna obžaloby pro skutek spočívající v tom, že

- dne 4. května 2020 v 10:28 hodin jako matka K. H., nar. XXXXX, porušila důležitou povinnost uloženou jí v rámci rodičovské odpovědnosti v ustanovení § 858 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, tím, že zanedbala péči o její zdraví, a to tak, že nechala bez náležitého dozoru svoji dceru ve věku 19 měsíců pohybovat se po vozovce ulice Wágnerova, následně nasednout na dětské kolo – odrážedlo a odjet po vozovce ulice Wágnerové ve směru ke křižovatce s ulicí Olší od sebe minimálně na vzdálenost 25 metrů, kdy nad ní nemohla mít reálnou kontrolu, čímž zanedbala náležitý dohled nad dítětem batolecího věku, což vedlo ke smrtelným zraněním dítěte popsaným výše,

v němž byl obžalobou spatřován přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

4. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně, a to v neprospěch obžalované K. (které směřuje do výroku o vině a trestu) a v neprospěch obžalované H. (jež směřuje do výroku o vině). Je totiž toho názoru, že soud I. stupně hodnotil provedené důkazy zcela v rozporu s formální logikou a se zásadami trestního řádu, když důkazy provedené v hlavním líčení nevyhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Obžaloba byla podána pro spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. na obě obžalované, když státní zástupce je přesvědčen, že na způsobeném následku se svým nedbalostním jednáním podílely obě v poměru 50:50.

V případě obž. H. je dle státního zástupce zásadní zejména zjištění, že se nejednalo o náhlé, jednorázové či nečekané odjetí poškozené z dosahu matky, ale šlo o dlouhodobé jednání, které nehodě předcházelo a které k ní také vedlo, kdy bylo v místě obvyklé, že si děti ve věku jednoho či tří let běžně na vozovce takto hrály. Rodiči jim bylo umožněno jezdit na odrážedlech po vozovce v protisměru, kdy na škodlivosti tohoto jednání nemění nic ani to, že děti byly naučeny zastavit se, či otočit, na retardéru u křižovatky. V tomto směru státní zástupce odkazuje na výpovědi svědkyň J. Z. a Z. B., ze kterých je nepochybné, že obž. H. jako matka poškozené nezačala reagovat (křičet, běžet) v okamžiku, kdy si periferně všimla, že poškozená sedí na odrážedle a ujíždí po silnici z jejího dosahu (jak tvrdila obžalovaná), ale naopak tuto nechala od sebe odjet na vzdálenost 25 metrů, přičemž spoléhala na to, že se situace odehraje, jak byla zvyklá (tj. že se dítě na retardéru otočí a pojedje zpátky). Křikem začala reagovat až v okamžiku, kdy uviděla, že do ulice vjíždí velké auto v protisměru pohybu poškozené. Pokud by dle názoru státního zástupce obž. H. začala reagovat ihned poté, co uviděla, že poškozená na odrážedle odjíždí po silnici, zcela jistě by svědkyně křik zaznamenaly, a musely by tak vidět, jak poškozená jede jejich směrem. Z provedených důkazů tak jednoznačně vyplývá, že obž. H. se spolehla na zdánlivou bezpečnost ulice Wágnerova, kdy je však nutno poukázat na to, že se jednalo o běžnou komunikaci s plným provozem všech účastníků provozu na pozemních komunikacích. Státní zástupce zároveň konstatuje, že obž. K. nebyla navíc ani „cizí řidič“, jela tam za svou rodinou k vyřízení určité záležitosti. Pokud obhajoba obž. H. poukazovala na existenci značky zákazu vjezdu všech motorových vozidel s doprovodným textem „mimo dopravní obsluhu“ (která je umístěna na křižovatce ulic Hamry – Olší), což je jediná

příjezdová cesta do ulice Wágnerova, tak dle názoru státního zástupce obžalovaná nemohla v žádném případě spoléhat na to, že do ulice žádné vozidlo nevjede, neboť věděla, že tato značka není dlouhodobě řidiči respektována. Je třeba se pozastavit nad tím, zda si soud skutečně uvědomuje, že poškozená ve věku 1,5 roku jela po silnici, po její levé straně v protisměru, na které byl povolen a realizován plný provoz motorových vozidel. Státní zástupce je přesvědčen, že s ohledem na vzdálenost, kterou poškozená ujela, mohla obž. H. okamžitým křikem či rozběhnutím se za poškozenou minimálně upozornit své kamarádky, proti kterým poškozená jela, a tyto by mohly poškozenou zachytit a v další jízdě směrem k retardéru jí zabránit. Obžalovaná navíc věděla, že si děti běžně půjčují své hračky a odrážedla, tudíž se tak nemohla spolehnout např. na to, že si poškozená odrážedlo nepůjčí. Poškozená se pak od ní vzdálila na vzdálenost 25 metrů, což při rychlosti dítěte na odrážedle, stanovenou znalcem (a to 5 km/h), činí dobu cca 20 vteřin. Státní zástupce přitom poukazuje na to, že obž. H. jako matka poškozené K. byla dle § 858 občanského zákoníku nositelka rodičovské odpovědnosti, když samotná míra rodičovského dohledu je pak dána zejména věkem dítěte a povahou potenciálně nebezpečné situace, do které se dítě může dostat. Obžalovaná tak měla svůj dohled nad poškozenou přizpůsobit právě z důvodu jejího velmi nízkého věku a především s ohledem na místo, kde se poškozená při potenciálně nebezpečné aktivitě nacházela. Účelem rodičovské odpovědnosti je dle názoru státního zástupce pak mj. chránit děti před újmou, která jim vznikne neopatrností v dopravním provozu, ke které by u rozumově a volně vyspělé osoby nedošlo. Nedbalost je přitom možno obecně vymezit tak, že pachatel zanedbáním povinné opatrnosti při svém jednání způsobí nezamýšlený trestněprávně relevantní následek. Za této situace je proto u obžalované nutno nedodržení pravidel rodičovské odpovědnosti považovat za porušení důležité povinnosti vyplývající z toho, že se jedná o rodiče dítěte, který je povinen ho před obdobnými nehodami chránit a učinit veškerá možná v úvahu připadající preventivní opatření, k čemuž však ze strany obž. H. v této trestní věci objektivně nedošlo. Státní zástupce pak nesouhlasí ani s poukazem obhajoby na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 Tdo 1249/2014, týkající se dohledu rodičů nad dětmi, neboť v daném případě obžalovaná neučinila pro zajištění života a zdraví své dcery vše, co po ní lze rozumově požadovat, a co by odpovídalo chování průměrného člověka. Dle názoru státního zástupce přitom sám soud I. stupně postupoval do určité míry nekonzistentně a vnitřně rozporně v rámci svého vlastního rozhodnutí, kdy na jednu stranu uvádí, že mu není zřejmé, co by více ještě mohla obž. H. pro ochranu dcery a zabránění vzniklého následku udělat, na druhou stranu však ponížil požadovaný nárok pozůstalých na úhradu nemajetkové újmy ze strany obž. K. o 30 %, a to právě s ohledem na spoluúčast obž. H. na zavinění následků. Státní zástupce je tudíž toho názoru, že jednání obž. H. mělo být posouzeno jako trestný čin dle § 143 odst. 1, 2 tr. zák., jak je uvedeno v obžalobě.

Pokud jde o obž. N. K., tak státní zástupce je na rozdíl od soudu I. stupně přesvědčen, že zejména povinnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb., které obž. K. porušila tím, že pokračovala v jízdě, ač s ohledem na svou tělesnou konstituci a robustní karoserii vozidla neměla z vozidla náležitý výhled, přičemž nepřizpůsobila jízdu technickým vlastnostem vozidla (kdy zejména znaleckým posudkem z oboru silniční dopravy spolu s vyšetřovacím pokusem bylo na místě prokázáno, že obviněná viděla první bod na vozovce až ve vzdálenosti 9 metrů před přední částí vozidla !), je nutno považovat za tzv. důležitou povinnost. V těchto případech pak bývá následek obvyklý, neboť sražení a přejetí dítěte takovýmto robustním vozidlem končí téměř vždy smrtí poškozeného. Dle státního zástupce bylo zároveň znaleckým zkoumáním prokázáno, že obžalovaná jako řidička při odbočování do ulice Wágnerova právě vinou špatných rozhledových podmínek z vozu neviděla nejen poškozenou, ale ani samotný retardér, který se nachází u ústí ulice Wágnerova (což mj. potvrdila i obžalovaná). Tato tak jednala v nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť musela vědět, že vzhledem ke své tělesné konstituci a robustní konstrukci karoserie jí řízeného vozidla nemá z tohoto vozidla řádný výhled, čímž by mohla způsobit porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala, že takové porušení nezpůsobí. Navíc obž. K. takto jezdila dlouhodobě, přičemž bylo jen otázkou času, kdy dojde k nějaké kolizní situaci.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je tudíž státní zástupce přesvědčen o tom, že jednání obou obžalovaných mělo být posouzeno dle podané obžaloby, a proto navrhuje, aby Krajský soud v Brně podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil a poté dle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

5. Odvolání si proti napadenému rozsudku podala prostřednictvím svého obhájce i obžalovaná K., která napadá výroky o vině, trestu a náhradě škody. Namítá mj., že nikde v celém rozsudku není hodnocena výše bodu, vzdáleného od ní těch 9 metrů, tj. vzdálenosti, na kterou mohla dle vyjádření znalce z vozidla vidět. Přitom se jedná o bod na silnici, nikoliv bod ve výši hlavy dítěte, který je samozřejmě viditelný na výrazně nižší vzdálenost. Sama pak měří 173 cm, přičemž sedačku měla v nejvyšší poloze. Navíc podotýká, že z protokolu o ohledání místa činu a z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že na dítě najela za situace, kdy měla vytočena přední kola doprava a dítě tak nebylo skryto za kapotou, ale především za zrcátkem vozidla a tzv. A sloupkem kabiny vozidla. Co se týče tabletu na přístrojové desce, tak tento není v žádném případě výsuvný, ale jeho pozice je pevně dána. Obhajoba rovněž konstatuje, že jedním z důvodů sníženého rozhledu obžalované bylo i umístění elektrorozvaděče na samé hraně křižovatky, kdy tento elektrorozvaděč dle znaleckého posudku taktéž snížil její výhledové možnosti. Snížení výhledu z důvodu umístění elektrorozvaděče potvrdilo i specializované pracoviště dopravního inženýrství Policie ČR v rámci bezpečnostní inspekce místa dopravní nehody, a přesto jí však soud vadné vyhodnocení technického stavu křižovatky přikládá za vinu. Dále obžalovaná namítá, že žádným z důkazů provedených nalézacím soudem nebylo zjištěno, že by jakýmkoliv způsobem zanedbala opatrnost při řízení vozidla. Navíc obžalovaná podotýká, že vozidlo, které řídila, je vybaveno mj. i systémem detekce překážek nacházejících se ve směru jízdy vozidla, kdy tento systém má za úkol akusticky upozornit řidiče na překážku ve směru jízdy, popř. vozidlo automaticky zastavit. Jedná se o samočinný brzdící systém s rozpoznáváním chodců, tzv. Pre-safer. Tento systém však žádnou překážku nedetekoval. Obžalovaná se rovněž neztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku, že před samotným střetem viděla uprostřed ulice skupinu matek s dětmi. Pravdou je, že v okamžiku, kdy tuto skupinu matek poprvé uviděla, začala ihned brzdit, když v této souvislosti chce poukázat na zjištění soudního znalce, týkající se reakční doby řidiče mezi zjištěním možné překážky (kdy viděla skupinu gestikulujících matek) a počátkem brzdění. Dle výpovědi svědkyně Z. pak děti běžně jezdily po vozovce ulice Wágnerově až k ulici Olší, kde se otáčely právě na předmětném retardéru. Není tedy pravdou, že se jednalo o náhodné ujetí dítěte zapříčiněné krátkodobou nepozorností matky. Soudní znalec přitom stanovil jako minimální dobu pro ujetí této dráhy cca 23 vteřin. Navíc znalec nepočítá s faktem, že jeho figurant byl o dva roky starší, což v tomto věku může hrát velmi významnou roli. Obžalovaná dále uvádí, že do této ulice vjela za svůj život pouze několikrát, tudíž nemohla předpokládat, že celá ulice je rodinami bydlícími v této ulici využívána jako dětské hřiště. I přes tuto skutečnost jela velmi pomalu a opatrně, což bylo potvrzeno i znaleckým posudkem (v němž je určena rychlost na 7,5 km/h). V rámci hodnocení tohoto případu pak obhajoba poukazuje na náleznost ústavního soudu III. ÚS 2065/2015, kdy soud I. stupně v rozporu s tímto nálezem marginalizuje povinnost rodičů v rámci péče o děti, přičemž odpovědnost za porušení této péče (zákonné povinnosti) přenáší na obžalovanou jako řidičku pohybující se po veřejné komunikaci. V této souvislosti obhajoba odkazuje na tzv. princip omezené důvěry v dopravě, jehož podstatou je skutečnost, že se řidič při provozu na pozemních komunikacích může spoléhat na to, že ostatní účastníci při provozu budou dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, pokud z konkrétních okolností nebude vyplývat opak. Vzhledem ke shora uvedenému tak obž. K. navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek vůči její osobě v celém rozsahu zrušil a poté ji vlastním rozhodnutím obžaloby zprostil.
6. Proti napadenému rozsudku si podali odvolání i pozůstalí poškození M. H. (otec poškozené), dále D. H., M. V. a Z. V., (prarodiče poškozené), a to proti chybějícímu výroku o náhradě nemajetkové újmy. Poukazují přitom na to, že M. H. se coby poškozený připojil k trestnímu řízení písemným

návrhem na uložení povinnosti mu uhradit nemajetkovou újmu v penězích dne 1. 6. 2020, přičemž dalším písemným návrhem na uložení této povinnosti se připojili dne 16. 6. 2020 i poškození D. H., M. V. a Z. V., Všichni poškození se tedy připojili k trestnímu řízení se svými návrhy ve smyslu § 43 odst. 3 tr. řádu řádně a včas. Nárok na náhradu nemajetkové újmy vůči obž. K. byl tedy dle jejich názoru uplatněn v souladu se zákonem. Soud se však v napadeném rozsudku s těmito jejich návrhy nijak nevypořádal, když nerozhodl o jejich přiznání (ať už částečném či úplném), a nebo o jejich odmítnutí. Ve výrokové části napadeného rozsudku a ani v žádné jiné části tohoto rozsudku o nich totiž není žádná zmínka. Poškození proto navrhuje, aby Krajský soud v Brně rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu bude obžalované N. K. uložena povinnost nahradit poškozenému M. H. nemajetkovou újmu ve výši 1 000 000 Kč a dále poškozeným D. H., M. V. a Z. V., nemajetkovou újmu, a to každému ve výši 150 000 Kč.

7. Dále si proti napadenému rozsudku podal za poškozenou nezl. K. H. odvolání i její opatrovník. Důvodnost odvolání spatřuje především v tom, že částku 500 000 Kč, se kterou se za nezl. poškozenou připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, považuje za částku zcela adekvátní, a to s ohledem na fatální a nezvratné důsledky projednávaného skutku. Je totiž evidentní, že poškozené nezletilé K. se navždy uzavřela možnost budovat a rozvíjet vztahy se svou zemřelou sestrou, kdy tak u ní došlo k hlubokému zásahu do její osobnostní sféry v podobě citové újmy. Navíc opatrovník konstatuje, že nezl. K. byla přímým svědkem autonehody, při níž její sestra zemřela. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tudíž opatrovník za poškozenou nezl. K. navrhuje, aby byl rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že bude jejímu návrhu na uložení povinnosti obž. K. nahradit jí nemajetkovou újmu v částce 500 000 Kč vyhověno.
8. Veřejné zasedání odvolacího soudu bylo v souladu s ustanovením § 238 tr. řádu za použití § 202 odst. 2, 5 tr. řádu provedeno v nepřítomnosti obž. H.. Tato obžalovaná byla řádně a včas o tomto veřejném zasedání vyrozuměna (a to s osobním převzetím dne 26. 8. 2021), když poté sama písemným přípisem ze dne 31. 8. 2021 výslovně požádala, aby toto bylo konáno v její nepřítomnosti s tím, že se „vzdává účasti na veřejném zasedání“. Dle názoru odvolacího soudu nebyla obžalovaná tímto postupem krácena na svých právech, zejména pak za situace, kdy celému průběhu veřejného zasedání byl přítomen její obhájce.
9. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána předmětná odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Nutno však podotknout, že ačkoliv nalézací soud provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, přičemž z něho vyvodil i správný skutkový stav věci, tak přesto učinil s ohledem na takto zjištěný skutkový stav nesprávné právní závěry. V tomto směru tak odvolací soud považuje odvolání státního zástupce, podané v neprospěch obž. K., za důvodné. Odvolací soud si je vědom toho, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, když tak není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat. V daném případě, ačkoliv zhodnocení důkazní situace, kterou soud I. stupně učinil, prakticky netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, se přesto nelze, a to s ohledem na objektivně zjištěný skutkový stav věci, ztotožnit s učiněnými závěry nalézacího soudu stran vyvození trestní odpovědnosti obž. K. toliko ve smyslu ustanovení § 143 odst. 1 tr. zák.
10. Předně je třeba uvést, že soud I. stupně (stejně jako předtím i státní zástupce) se nedostatečně zabývali jízdou obž. K., předcházející dané dopravní nehodě. Tato totiž při jízdě ulicí Hamry před nájezdem do ulice Olší vědomě nedodržela svislé dopravní značení B 11 „Zákaz vjezdu všech

motorových vozidel“, když oproti této zákazové značce dále pokračovala v jízdě s motorovým vozidlem ulicí Olší, z níž poté odbočovala vpravo na ulici Wágnerova, kde došlo k předmětné dopravní nehodě. Byť toto dopravní značení mělo výjimku v podobě dodatkové tabulky E 13 „Mimo dopravní obsluhy“, tak je nutno konstatovat, že tato výjimka se na motorové vozidlo řízené obžalovanou rozhodně nevztahovala. Tato totiž v místě za tímto dopravním značením neměla své bydliště, nebyla zde ubytovaná a neměla zde ani žádnou nemovitost. Sama se přitom k nedodržení této zákazové značky při své výpovědi vyjádřila tak, že „té značky jsem si všimla a vím, co znamená ... Když jsem příjížděla do ulice Olší, tak jsem v autě byla se svou mladší dcerou starou 1,5 roku, která spala vzadu. Už chodila, ale vzdálenost od té dopravní značky až na ulici Wágnerovou by nedokázala ujít ... Už si nepamatuju, jestli jsem ten den měla s sebou kočár. Od té značky k domu, kde bydlí sestřenice mého manžela, je to tak 200-300 metrů, možná i víc, protože ulice Olší je dlouhá“ (č. l. 260 p. v.). Existence této zákazové značky v předmětné době se kromě již zmiňované výpovědi obžalované podává nejenom z protokolu o nehodě v silničním provozu (č. l. 111), ale rovněž i z výpovědi spoluobžalované H. (č. l. 261) a svědkyně J. Z. (č. l. 262 p. v. [mj. sestřenice manžela obž. K., za kterou tato právě na návštěvu jela]), jakož i ze znázornění trasy jízdy obž. K. s vyznačením umístění této zákazové značky (č. l. 269) spolu s fotografií této svislé dopravní značky (č. l. 270). Je zcela zřejmé, že pokud by obžalovaná toto dopravní značení řádně dodržela, tak by k předmětné dopravní nehodě rozhodně nedošlo. V tomto směru lze učinit závěr, že obž. K. vědomě upřednostnila svoji pohodlnost (aby nemusela vykládat kočár z vozidla, případně nést v náručí svoji 1,5 letou dceru na vzdálenost 200-300 m do místa bydliště sestřenice svého manžela), a to oproti splnění této důležité povinnosti řidiče. Jedná se přitom o závažné porušení povinností řidiče, které následně vedlo k dané dopravní nehodě se způsobením fatálního následku. Rozhodně se tak nelze ztotožnit se závěry nalézacího soudu, obsažené v bodě 14. odůvodnění napadeného rozsudku, tj. že „tato okolnost bezpochyby neměla žádný vliv na kolizní událost“. Naopak je poněkud nepochopitelné, proč tato podstatná skutečnost, bezprostředně předcházející nehodovému ději, není uvedena ve skutkové větě. Dané pochybení nalézacího soudu bylo tudíž odvolacím soudem po zopakování shora citovaných důkazů řádně napraveno.

11. Pokud se pak týče obhajoby obž. K., spočívající v tom, že „poškozenou při odbočování vpravo do ulice Wágnerova vůbec nespátřila (resp. nemohla vůbec spatřit)“, tak je nutno uvést, že tato její obhajoba byla vyvrácena nejenom závěry znaleckého posudku odborně erudovaného znalce Ing. Jiřího Meduny (č. l. 201-206, stvrzené jeho výpovědí u hlavního líčení č. l. 264-265), ale rovněž i výsledky vyšetřovacího pokusu (č. l. 167-183). Za nepodstatné pak odvolací soud považuje námítky obhajoby, že „figurant byl (při vyšetřovacím pokusu) o dva roky starší, což v tomto věku může hrát velmi významnou roli“. V tomto směru je třeba poukázat na to, že poškozená K. H. byla narozena XXXXX, přičemž figurant se dle údajů z protokolu o vyšetřovacím pokusu narodil v XXXXX. Navíc je třeba podotknout, že rozdílnost věku figuranta od poškozené nebyla obhajobou při provádění vyšetřovacího pokusu mj. ani namítána. Obhajobou zmiňované nevhodné „umístění elektrorozvaděče na samé hranici křižovatky (ulic Olší a Wágnerova)“, snižující výhledové možnosti řidiče při odbočování doprava, pak byly dle názoru odvolacího soudu dostatečně zohledněny jak při vyšetřovacím pokusu, tak poté i při zpracování znaleckého posudku. Podaná zpráva Specializovaného pracoviště dopravního inženýrství Policie ČR ze dne 11. 5. 2020 (č. l. 219) tak nemůže mít žádný vliv na posouzení otázky trestní odpovědnosti obžalované. Navíc je nutno dodat, že obžalovaná tímto směrem či úsekem pozemní komunikace nejela poprvé (neboť jak sama při své výpovědi uvedla „v těch místech jsem nejela poprvé, znám to tam“ [č. l. 27], resp. „nejezdila jsem tam moc často, ale párkrát jsme tam byli, trefím tam sama“ [č. l. 260]). Je tudíž zřejmé, že obžalované byly tyto ztížené výhledové poměry při odbočování do ulice Wágnerova známy, když jim tak dle názoru odvolacího soudu měla rozhodně přizpůsobit rychlost a zejména pak i způsob jízdy jim řízeného motorového vozidla.

12. Pakliže obž. K. namítá, že „vozidlo bylo vybaveno systémem detekce překážek nacházejících se ve směru jízdy vozidla, kdy tento systém má za úkol akusticky upozornit řidiče na překážku ve směru jízdy, popř. vozidlo automaticky zastavit“, tak je třeba konstatovat, že na tyto technické vymoženosti vozidla nelze bezmezně spoléhat. Poukaz obhajoby na to, že „tento systém však žádnou překážku nedetekoval“ (včetně samotného vyjádření obžalované „vozidlo, které jsem řídila, je uzpůsobeno právě z důvodu své velikosti i na signalizaci situací, které ani sebepečlivější řidič nedokáže vidět či předvídat“), pak rozhodně nelze pokládat za směrodatný. Za sledování situace v provozu na pozemních komunikacích a dodržování patřičné míry opatrnosti při řízení motorového vozidla je totiž plně zodpovědný řidič, nikoliv technické vybavení tohoto vozidla. Nutno zároveň podotknout, že právě řidič motorového vozidla (a nikdo jiný z účastníků provozu na pozemních komunikacích) je povinen přizpůsobit jízdu technickým vlastnostem jím řízeného vozidla, zejména pak za situace, kdy obžalovaná měla při odbočování vpravo v důsledku robustní karoserie vozidla, pravého bočního sloupku a pravého zpětného zrcátka poněkud omezený boční výhled, přičemž z jejího posedu ve vozidle tato mohla první bod před přední částí vozidla vidět až na vzdálenost 9 m. V tomto směru přitom není podstatné, že dle námitek obhajoby se jedná o bod na silnici, nikoliv bod ve výši hlavy dítěte, který je samozřejmě viditelný na výrazně nižší vzdálenost. Pokud se týče polemiky obhajoby, týkající se nesprávného závěru nalézacího soudu o výsuvném či pevně zbudovaném tabletu na přístrojové desce vozidla, tak tuto odvolací soud shledává s ohledem na shora uvedené za zcela zbytečnou.

13. Za neopodstatněné považuje odvolací soud i námítky obžalované, dle nichž „nelze dovodit žádnou její neopatrnost“, neboť „jela velmi pomalu a opatrně, což nevyvrátil žádný z provedených důkazů (když znalecký posudek určuje rychlost jejího vozidla na 7,5 km/h)“. Lze totiž dovodit, že k předmětnému střetu s poškozenou by s ohledem na okolnosti daného případu pravděpodobně došlo i při rychlosti jízdy motorového vozidla např. 3 km/h, jelikož dle samotné výpovědi obžalované tato poškozenou na odrážedle při odbočování do ulice Wágnerova, a to až do samotného střetu, vůbec nezaregistrovala, když mj. nepostřehla ani retardér, který je na začátku ulice Wágnerova. Sama obžalovaná při své výpovědi mj. uvedla „zatočila jsem do ulice Wágnerova a viděla jsem, že dál v ulici stály matky, vedle nich jejich děti, a jak jsem zatačela, tak jsem viděla, že všichni začali křičet a běhat, tak jsem si myslela, jestli tam třeba není nějaký zvíře; nechápala jsem, co se děje, tak jsem zastavila ... Tu holčičku jsem vůbec neviděla. Teď už vím, že tam je retardér, ale v tu dobu nemůžu říct, jestli jsem o něm věděla, nebo ne. Já zpomalovala kvůli tomu, že jsem zatačela. Zastavila jsem, až jsem viděla, že se tam něco děje, a to si myslím, že už jsem byla na retardéru aspoň jedním kolem ... Ty matky s dětmi stály od místa, kde jsem zastavila vozidlo, ve vzdálenosti 23 metrů. Mezi mým vozidlem a tím hloučkem matek s dětmi jsem nikoho dalšího neviděla“ (č. l. 259-260). Nutno zároveň podotknout, že obžalovaná zastavila vozidlo až v době, kdy zjistila, že „se tam něco děje“. Za tohoto stavu jsou z hlediska posouzení otázky trestní odpovědnosti tudíž nepodstatné námítky obžalované, dle nichž „na dítě najela za situace, kdy měla vytočena přední kola doprava a dítě tak nebylo skryto za kapotou, ale především za zrcátkem vozidla a tzv. A sloupkem kabiny vozidla“.

14. Za nepřiléhavý přitom odvolací soud shledává poukaz obhajoby na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2065/2015 ze dne 31. 5. 2016, neboť tento se týká jiné dopravní situace, a to přejetí dítěte motorovým vozidlem při couvání na parkovišti (a to za situace, kdy dle ústavního soudu „nelze po řidiči osobního motorového vozidla požadovat, aby na základě pouhé skutečnosti, že se osoby, které v blízkosti místa jeho couvání hlídají roční dítě, spolu baví, předvídal, že tyto osoby v budoucnu ztratí kontrolu nad pohybem tohoto dítěte“). V daném případě však obžalovaná poté, co *porušila dopravní značení „zákaz vjezdu všech motorových vozidel“*, vědoma si, že vjíždí do obytné zóny (v níž dle § 39 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. jsou hry dětí na pozemní komunikaci v celé její šířce dovoleny), nedbala při jízdě motorovým vozidlem *zvýšené opatrnosti a zejména patřičné ohleduplnosti*, kdy při odbočování s vozidlem vpravo *přebledla* při pravé krajnici vozovky poškozenou na odrážedle,

kteřou následně s vozidlem srazila a povalila na zem (když v důsledku tohoto jejich vzájemného střetu poškozená utrpěla absolutně smrtelná zranění). Pakliže obhajoba poukazuje na tzv. princip omezené důvěry v dopravě, který byl ve zmiňovaném nálezu ústavního soudu uplatněn, tak je třeba konstatovat, že řidič zde couvajícího vozidla před započítáním tohoto jízdního úkonu o existenci jednoročního dítěte pohybujícího se u dvou dospělých hlídajících osob na tomto parkovišti věděl, tudíž mohl zcela důvodně předpokládat, že tyto dospělé osoby tomuto dítěti zamezí nekontrolovaný pohyb na parkovišti a zejména jeho vběhnutí do dráhy jeho vozidla při couvání. V daném případě však obžalovaná před odbočováním svého vozidla doprava na ulici Wágnerova o existenci matek a zde hrajících si dětí (a tedy i poškozené K.) vůbec nevěděla, když dle její vlastní výpovědi teprve „jak zatočila do ulice Wágnerova, viděla, že dál v ulici stály matky, vedle nich jejich děti“, přičemž „jak zatáčela, tak viděla, že všichni začali křičet a běhat, tak si myslela, jestli tam třeba není nějaký zvíře; nechápala, co se děje, tak zastavila“ (č. l. 259). V tomto směru tedy odvolací soud nepřisvědčil tvrzení obhajoby, resp. obžalované, že „nalézací soud hodnotí její jednání daleko příkřeji než ústavní soud v označené věci“, když s ohledem na vše shora uvedené se rozhodně nelze ztotožnit ani s dalším názorem obžalované, dle něhož „se při jízdě chovala naprosto v souladu se svými povinnostmi a znalostmi vozidla a místa střetu“.

15. Z výše uvedených důvodů tudíž odvolací soud považuje odvolání, podané obž. K., za nedůvodné. Lze toliko přisvědčit námitce obžalované, že „v okamžiku, kdy poprvé uviděla skupinu matek a dětí, začala ihned brzdit“, čemuž mj. odpovídá i zjištění znalce, že „vozidlo Mercedes po střetu urazilo dráhu 1,7 m“. Tato obhajoba obžalované přitom nebyla žádným důkazem vyvrácena, a proto odvolací soud ze znění skutku vypustil údaje o tom, že obžalovaná „...při vědomí výskytu několika dětí na ulici Wágnerova pokračovala v jízdě...“. Oproti tomu však odvolací soud dospěl k závěru, že nalézací soud se dopustil pochybení, pokud jednání obž. K. kvalifikoval toliko v základní, a nikoliv v kvalifikované skutkové podstatě. V této souvislosti je třeba uvést, že ke vzniku nehodového děje došlo hned několika porušením závažných povinností obžalované coby řidiče. Jedná se zejména o porušení povinností podle § 4 písm. a), c) a § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb. (dle nichž je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, přičemž je povinen se řídit dopravními značkami, věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích, přizpůsobit jízdu technickým vlastnostem vozidla a dbát zvýšené opatrnosti zejména vůči dětem). V dalším lze jinak plně odkázat i na závěry a úvahy nalézacího soudu, které jsou obsaženy v bodech 18. – 20. odůvodnění napadeného rozsudku (týkající se mj. potřebné míry nedodržení opatrnosti ze strany obžalované jako předpokladu nedbalostního zavinění, omezeného výhledu z důvodu technických vlastností jí řízeného vozidla, vědomosti obžalované o možném výskytu osob v této obytné zóně apod.), se kterými se odvolací soud jinak plně ztotožňuje. V kumulaci všech těchto povinností, které obžalovaná při řízení motorového vozidla zcela jednoznačně porušila (a v důsledku nichž došlo ke vzniku předmětného nehodového děje), je nutno dle názoru odvolacího soudu [a to na rozdíl od závěrů nalézacího soudu] shledávat porušení důležité povinnosti, uložené obžalované coby řidiči zákonem o dopravě (konkrétně pak zákonem č. 361/2000 Sb., o silničním provozu). Odvolací soud si je vědom toho, že za porušení důležité povinnosti ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. není možno mechanicky považovat porušení jakékoliv povinnosti uložené podle tohoto zákona, nýbrž jen porušení takové povinnosti, které má zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví, resp. kdy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Tz 36/63 ze dne 28. 7. 1963 [R 11/1964]). Vyčerpávající výčet důležitých povinností řidiče motorového vozidla přitom není možný, neboť význam jejich porušení je přímo závislý na konkrétní dopravní situaci. Porušením důležité povinnosti při provozu na pozemních komunikacích je pak zejména takové porušení povinností řidiče motorového vozidla, které se zřetelem na sílu, rychlost, váhu a velikost motorového vozidla může mít za následek vážnou dopravní nehodu a které podle všeobecné zkušenosti takový následek skutečně

často mívá (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. sp. zn. 2 Tz 85/71 ze dne 14. 9. 1971 [R 33/1972]). Mezi porušením důležité povinnosti a následkem trestného činu přitom musí být dána příčinná souvislost (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 9 Tz 11/66 ze dne 15. 4. 1966 [R 31/1966]). V dané trestní věci pak odvolací soud přisvědčil odvolacím námitkám státního zástupce, neboť vzájemná kumulace porušení shora zmiňovaných *nejméně pěti zákonných ustanovení* předmětného zákona o silničním provozu, kterých se obžalovaná (coby řidič motorového vozidla) dopustila, totiž vedla ke vzniku nehodového děje, který měl za následek způsobení smrti poškozené nezletilé K. H.. Navíc je zcela zřejmé, že jakýkoliv střet tohoto robustního vozidla s takto malým dítětem má vždy za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví s ohledem na sílu, rychlost, váhu a velikost motorového vozidla, když tento zpravidla vede ke způsobení smrtelného následku (což se v daném případě i stalo) či vážné újme na zdraví. Pakliže nalézací soud v rámci jím zvolené právní kvalifikace (dle § 143 odst. 1 tr. zák.) zohlednil i míru spoluzavinění matky poškozené nezletilé K. (tj. spoluobžalované H.), kterou stanovil mj. na hranici 30 %, tak odvolací soud takto učiněnému závěru s ohledem na skutkové okolnosti případu rozhodně nepřisvědčil. Dle názoru odvolacího soudu je totiž spoluzavinění matky tohoto nezl. dítěte na vzniku předmětného nehodového děje marginální, a to maximálně ve výši 10 % (jak bude blíže rozvedeno níže).

16.S ohledem na shora konstatované skutečnosti tak odvolací soud shledává závěr nalézacího soudu o vyvození trestní odpovědnosti obž. K. ve smyslu toliko ustanovení § 143 odst. 1 tr. zák. za nesprávný. Odvolací soud totiž ve shodě se státním zástupcem dospěl k závěru (a to oproti rozhodnutí soudu I. stupně), že jednání této obžalované naplnilo po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu přečinu usmrcení z nedbalosti podle 143 odst. 1, 2 tr. zák. Obžalovaná se tohoto jednání přitom dopustila ve formě alespoň nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zák. (jak nalézací soud správně dovozuje), o čemž svědčí nejenom okolnosti případu, ale zejména pak i samotný přístup obžalované (coby řidiče předmětného robustního vozidla) k požadavku náležité opatrnosti. Jak už bylo konstatováno shora, odvolací soud zároveň přistoupil s přihlédnutím na výsledky provedení dokazování (učiněné v rámci veřejného zasedání) i k částečné úpravě znění skutku, a to mj. v neprospěch i ve prospěch obžalované. Totožnost a zejména podstata žalovaného skutku byla takto provedenou jeho dílčí úpravou dle názoru odvolacího soudu řádně zachována (ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1 tr. řádu).

17.Výše uvedená změna ve výroku o vině se musela odrazit rovněž i v částečné změně výroku o uloženém trestu. Odvolací soud opětovně posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestu, jakož i způsobu jeho výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Při ukládání trestu soud zohlednil povahu a závažnost spáchaného přečinu, tak i poměry na straně obž. K., její dosavadní způsob života a možnosti její nápravy. Rovněž přihlédl i k samotným okolnostem, za kterých došlo ke spáchání žalované trestné činnosti, a zejména pak i ke způsobenému závažnému následku. Na straně obžalované je dána polehčující okolnost toliko ve smyslu ustanovení § 41 p) tr. zák. (neboť tato před spácháním tohoto přečinu vedla řádný život, když doposud nebyla na území ČR soudně trestána) a zčásti i ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) tr. zák. (kdy obžalovaná projevila upřímnou lítost nad způsobeným následkem, nikoliv však nad svým jednáním). Žádnou přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 tr. zák. pak odvolací soud u obžalované neshledal. Nelze však přehlédnout absenci patřičné míry pokory a zejména sebereflexe obžalované, což je patrné mj. z obsahu jí podaného odvolání. Nutno zároveň podotknout, že tímto nezodpovědným a laxním jednáním obžalované došlo ke zcela zbytečnému fatálnímu následku, a to k úmrtí poškozeného nezletilého dítěte (byť tato skutečnost byla již zohledněna v právní kvalifikaci jednání obžalované).

18.Obžalovaná je po provedené změně právní kvalifikace ohrožena trestem odnětí svobody od 1 roku do 6 let (dle § 143 odst. 2 tr. zák.). Dle názoru odvolacího soudu bude zcela adekvátním trestem trest uložený na hranici 1/3 – 1/4 zákonné výměry (tj. v trvání 24 měsíců), jenž odpovídá jak

samotným okolnostem případu a osobě obžalované, tak i způsobenému následku. Odvolací soud (stejně jako předtím i soud nalézací) shledal, že na straně obžalované jsou splněny zákonné podmínky ustanovení § 81 odst. 1 tr. zák. pro podmíněný odklad výkonu tohoto druhu trestu, když délku zkušební doby stanovil opět na hranici 1/3 – 1/4 trestní výměry (a to v trvání 2,5 roku). V tomto směru je třeba zohlednit zejména dosavadní trestní bezúhonnost obžalované. Takto uložený trest dle názoru odvolacího soudu náležitě respektuje ustanovení § 37 odst. 2 a § 38 tr. zák., týkající se přiměřenosti trestních sankcí.

19. Odvolací soud se zcela ztotožnil se závěry nalézacího soudu o nutnosti uložení trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let). Nutno podotknout, že byť se ze strany obžalované nejednalo o hazardní či riskantní způsob jízdy, tak přesto došlo jejím nezodpovědným jednáním ke způsobení fatálního a zejména již ničím nenapravitelného následku (tj. ke smrti nezletilého dítěte). Dále je třeba poukázat i na souhrn porušení povinností obžalované (coby řidiče) při předmětné jízdě motorovým vozidlem (jak bylo konstatováno již shora) a rovněž i na neadekvátní míru její sebereflexe, která je prakticky nulová. Na druhou stranu lze předpokládat, že v daném případě se ze strany obžalované jednalo zřejmě pouze o mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování coby účastníka silničního provozu (neboť doposud nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam). Za tohoto stavu tudíž odvolací soud obžalované uložil (a to mj. i s přihlédnutím na zásadu individuální represe, jakož i generální prevence) trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 4 let (tj. na hranici 1/2 – 1/3 trestní výměry).

20. Pakliže jde o odvolání státního zástupce, podané v neprospěch obž. H., tak zde je třeba uvést, že odvolací soud námitkám státního zástupce nepřisvědčil. Při posouzení otázky trestní odpovědnosti této obžalované je totiž nutno kromě jejího jednání v inkriminované době řádně zhodnotit i okolnosti samotného případu. V této souvislosti přitom nelze přehlédnout, že obžalovaná (coby matka nezletilého dítěte) neztratila kontrolu nad svojí dcerou K. z malicherných či nicotných důvodů, ale proto, že se od obou svých dětí otočila, aby otevřela garáž, odkud by vzala další nezl. dceři K. hračku. Navíc je zapotřebí podotknout, že se jednalo pouze o velmi krátký časový interval (dle výpovědi znalce cca 18,6 sec [a nikoliv 20 vteřin, jak namítá státní zástupce]), po který se nezl. dítě vzdálilo z dosahu své matky, přičemž tato již následně nestačila předmětnému nevhodnému ději nijak prokazatelně zabránit (což mj. vyplývá z výpovědi zde přítomných matek dětí). V tomto směru pak odvolací soud odkazuje na výpověď obž. H. („zpětně vím, že F. od J. Z. měl odrážedlo ... Jak jsem byla otočená k té garáži, periferně jsem si všimla, že je tam pohyb, tak jsem se podívala a viděla jsem, že K. sedí na tom cizím odrážedle. Přede mnou byla garáž a vpravo jsem viděla pohyb. Když jsem viděla, že jede na tom odrážedle po silnici úplně na krajíčku na chodníku, tak jsem na ni začala křičet, ale ona jela dál, tak jsem se rozběhla, ale ona na tom byla strašně rychlá, takže jsem běžela po chodníku na úroveň k Z., ale ona se mezitím zastavila na začátku toho retardéru, vlevo nahoře ... Já neviděla, jak si to odrážedlo K. vzala, viděla jsem až ten pohyb, že na něm jede pryč. Křičela jsem na ni, ale protože jela dál a nezastavila se, tak jsem vyběhla za ní“ [č. l. 261-262]), jakož i na výpověď svědkyně J. Z. („zaregistrovala jsem, jak A. [obž. H.] hrozně hlasitě volala na K., díky tomu jsem zvedla hlavu a všimla si toho [tj. že K. se na tom odrážedle rozjela a jela směrem ven z té ulice, směrem k Olší]. Myslím, že volala něco jako ‚Stop! Zastav, K.! Stůj!‘, něco takového. Na základě toho, že ona začala na K. křičet, tak jsem od F. zvedla hlavu a viděla jsem to. Já viděla, jak najíždí na ten retardér a byl střet. Ten mercedes jsem viděla od té doby, kdy zatáčel a pomalu vjíždí na ten retardér, oni jeli proti sobě. Nejeli ale přímo, K. jela na pravý bok toho auta, na levé straně té ulice ... Já na K. nekřičela, koukala jsem jako zmrzlá a nedělala jsem nic ... Seběhlo se to opravdu během dvou sekund“ [č. l. 263]). Názor státního zástupce, dle něhož „obž. H. mohla okamžitým křikem či rozběhnutím se za poškozenou minimálně upozornit své kamarádky, proti kterým poškozená jela, a tyto by mohly poškozenou zachytit a v další jízdě směrem k retardéru jí zabránit“ je v přímém kontrastu s výpovědí svědkyně Z., která uvedla „já si

všimla, že si K. to odrážedlo půjčila. Nejsem schopna říct, jestli si toho všimla i její máma ... Vím, že kolem mě asi někde projela K., ale vůbec jsem ji neřešila ... A. se věnovala K., něco s ní řešila a na K. křičela v okamžiku, kdy viděla, že tam vjíždí to auto, a to už by vůbec nestačila doběhnout. To by nestačila ani Z. B., která byla někde u svého domu, tedy nejbliž k tomu retardéru“ (č. l. 263). Pokud státní zástupce namítá, že ,obviněná navíc věděla, že si děti běžně půjčují své hračky a odrážedla, tudíž se tak nemohla spolehnout např. na to, že si poškozená odrážedlo nepůjčí“, tak je třeba odkázat na výpověď svědkyně Z. B., z níž se podává „K. v té době už nejezdila na odrážedle pro malé děti, chtěla už jezdit na větším odrážedle ... Nevšimla jsem si, že K. projela na tom odrážedle ... K. už nejezdila na těch tříkolkových odrážedlech, ale na větších“ (č. l. 318-319). S ohledem na vše shora uvedené nelze dle názoru odvolacího soudu po matce nezl. dítěte požadovat, aby s ohledem na odloženou koloběžku cizího dítěte (na které nezletilá poškozená dle výpovědi svědkyně B. mj. již nejezdila) mohla důvodně předvídat či dokonce předpokládat, že se její dcera této koloběžky zmocní a odjede s ní mimo její dosah (jak státní zástupce namítá), čímž tak ztratí kontrolu nad pohybem tohoto svého dítěte.

21. Dále je třeba poukázat i na charakter pozemní komunikace, kdy se nejednalo o ,běžnou komunikaci s plným provozem všech účastníků provozu na pozemních komunikacích‘ (jak státní zástupce nedůvodně a zejména nepravdivě namítá), ale o toliko příjezdovou ulici v obytné zóně, kdy nelze zároveň přehlédnout, že zde byl dopravním značením zakázán vjezd všech motorových vozidel (kromě dopravní obsluhy). Nutno rovněž podotknout, že v této obytné zóně (tedy na předmětné pozemní komunikaci ulice Wágnerova) byly dle § 39 odst. 1 zákona č. 361/200 Sb. dovoleny hry dětí. Samotné tvrzení státní zástupkyně, že ,obv. K. dokonce ani nebyla „cizí řidič“, jela tam za svou rodinou k vyřízení určité záležitosti“, pak odvolací soud považuje za zcela nepatřičné (jak bylo konstatováno již shora). Za ryze úsměvné shledává odvolací soud i další tvrzení státního zástupce, dle něhož ,obv. H. nemohla v žádném případě spoléhat na to, že do ulice žádné vozidlo nevjede, neboť věděla, že tato značka není dlouhodobě respektována“. V této souvislosti je třeba dle názoru odvolacího soudu naopak uvést, že obž. H. se mohla zcela důvodně spoléhat na to, že nikdo „cizí“ do ulice nevjede. Bez jakéhokoliv komentáře pak odvolací soud ponechává zcela zavádějící a spekulativní názor státního zástupce, tj. ,zda si soud skutečně uvědomuje, že poškozená ve věku 1,5 roku jela po silnici po její levé straně v protisměru, na které byl povolen a realizován plný provoz motorových vozidel“, jakož i další poněkud nedůstojnou úvahu státního zástupce o tom, že ,soud I. stupně hodnotil prostředí, ve kterém k nehodě došlo, a s tím související jednání obviněné coby matky 1,5 leté poškozené, jako kdyby snad k situaci došlo na dětském oploceném hřišti, kde skutečně jsou rodiče oprávněni očekávat, že dětem nehrozí nebezpečí ze strany motorových vozidel“.

22. V rámci posouzení otázky trestní odpovědnosti je třeba zanedbání potřebné míry opatrnosti vždy vyvozovat z konkrétních skutkových okolností, které jsou řádně podloženy jednotlivými důkazy, a nikoliv na základě zpětné myšlenkové konstrukce, nepodložené konkrétními fakty (jak státní zástupce mj. neopodstatněně dovozuje). Samotný vznik předmětného následku automaticky totiž neznamená, že potřebná míra opatrnosti ze strany matky nezl. dítěte musela být nutně zanedbána, a pokud ano, tak že dosahuje hranice trestní odpovědnosti. V daném případě přitom nelze dle názoru odvolacího soudu učinit zcela spolehlivý, přesvědčivý a jednoznačný závěr o tom, že obž. H. coby matka nezl. dítěte tomuto svému dítěti nevěnovala v předmětnou dobu dostatečnou či patřičnou pozornost, kdy tímto svým jednáním údajně měla v rámci rodičovské odpovědnosti dle podané obžaloby ,porušit svou povinnost, zakotvenou v ustanovení § 858 obč. zák.‘. Odvolací soud pak nepřisvědčil ani námitkám státního zástupce, který s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 Tdo 1429/2014 odtržitě konstatuje, že ,v daném případě obviněná H. neučinila žádná opatření, nechávala 1,5 letou dceru obvykle hrát si na vozovce, kdy v den nehody od ní odešla, resp. ji neměla pod přímým dozorem, aniž by zajistila byť vzdálený dohled jiné osoby (kamarádky v místě přítomné)“, když dle názoru odvolacího soudu se státní zástupce mj. i mylně

domnívá, že závěr o trestní odpovědnosti obviněné H. obstojí i ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1587/15, neboť ke stanovení požadované míry náležitého dohledu je třeba přistupovat tak, aby při dohledu nedošlo ke ztrátě svobody dítěte s tím, že „obviněná měla svůj dohled nad poškozenou přizpůsobit právě z důvodu jejího velmi nízkého věku a především s ohledem na místo, kde se poškozená při potenciálně nebezpečné aktivitě nacházela“. V tomto směru je nutno podotknout, že o starostlivosti (nikoliv pak laxnosti či dokonce nezodpovědnosti) obž. H. o její nezletilé děti svědčí i pasáže z výpovědi svědkyně Z. („A. je výborná žena a výborná matka ... Mohu říct jen samou chválu, nenapadá mě nic, co bych z hlediska rodičovství řekla špatného. A. je normální zodpovědná matka“ [č. l. 263 p.v.]) a svědkyně B. („pokud mám A. H. charakterizovat jako matku, tak má boží trpělivost, dětem se věnuje, umí si s nimi hrát a bere věci takové, jaké jsou, snaží se děti posouvat. Je pro mě až příkladnou matkou ... Je pro mě někdo, na koho se mohu obrátit o radu a obdivuji ji za to, jak se chová k dětem“ [č. l. 320]).

23. Lze toliko přisvědčit námitkám státního zástupce, který poukazuje na to, že soud I. stupně v rámci svého vlastního rozhodnutí postupoval do určité míry nekonzistentně a vnitřně rozporně, kdy „ponížil požadovaný nárok pozůstalých na náhradu nemajetkové újmy ze strany obž. K. o 30 % právě s ohledem na spoluúčast obž. H. na zavinění následků“. Odvolací soud se však s takto učiněným závěrem nalézacího soudu rozhodně neztotožnil (jak bylo mj. rozvedeno již shora), když naopak shledal, že spoluzavinění obž. H. na vzniku předmětného nehodového děje (a de facto i samotné nezletilé K. H.) je marginální, tj. maximálně do výše 10 %. Míra tohoto spoluzavinění přitom dle názoru odvolacího soudu nedosahuje v kontextu obžalobou namítaného nedodržení pravidel rodičovské odpovědnosti (zakotveného v ustanovení § 858 zákona č. 89/2012 Sb.) jak po stránce objektivní, tak zejména i stránce subjektivní, potřebného stupně intenzity a škodlivosti pro vyvození státním zástupcem požadované trestní odpovědnosti obž. H.. Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací soud shledal postup nalézacího soudu, který tuto obžalovanou s poukazem na ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby, za správný.

24. Za důvodná pak odvolací soud shledal podaná odvolání pozůstalých poškozených M. H., D. H., M. V. a Z. V., „jakož i opatrovníka pozůstalé poškozené nezletilé K. H.. V tomto směru lze uvést, že nalézací soud kromě návrhu opatrovníka nezletilé K. H. (č. l. 259, 267-268)) zřejmě u ostatních přehlédl návrhy těchto poškozených na náhradu nemajetkové újmy (č. l. 49, 52, 86), když tak o nich opomněl rozhodnout. Předně je nutno konstatovat, že nároky poškozených na náhradu nemajetkové újmy (které byly nejen řádně a včas uplatněny, ale rovněž i doloženy) mají zákonnou oporu v ustanovení § 2910, § 2951, § 2956 a § 2959 zákona č. 89/2012 Sb. (občanského zákoníku, dále jen „obč. zák.“). Ačkoliv nalézací soud tedy měl dostatečný podklad pro své rozhodnutí o těchto nárocích pozůstalých poškozených, tak přesto o nich opomněl rozhodnout, když navíc u pozůstalé nezl. K. H. postupoval dle názoru odvolacího soudu i z hlediska přiznané výše nemajetkové újmy nesprávně.

25. Obecně je zřejmé, že v případě neočekávaného úmrtí každého jedince, zejména tak nízkého věku (a to při pouhých 19 měsících), se jedná o zcela zásadní dopad nejenom do osobního či rodinného, ale i celkového života pozůstalých rodičů, sourozenců a dalších příbuzných osob (zejména pokud s ním žili ve společné domácnosti). Nenadálá smrt poškozené představuje pro tyto pozůstalé vzhledem k ustáleným citovým a sociálním vazbám nejenom materiální, ale zejména též i nemajetkovou újmu, když nelze pochybovat o tom, že se tak rozhodně jedná o vážný zásah do jejich osobnostních práv. Z tohoto pohledu dává občanský zákoník podmínky pro uplatnění finanční satisfakce za újmu spočívající v zásahu do osobnostních práv v důsledku smrti blízké osoby, neboť součástí soukromého života je též nepochybně i rodinný život. Náhlým a zcela nepředvídaným usmrcením poškozené byly všem pozůstalým způsobeny duševní útrapy, za které jim náleží nárok na přiznání peněžitě náhrady, vyvažující toto jejich utrpení (a to ve smyslu ustanovení § 2959 obč. zák.). O úzkém citovém vztahu mezi poškozenou a pozůstalými pak svědčí

jejich vyjádření, obsažená v podaných návrzích, a další materiály, které byly předloženy jejich zmocněncem či opatrovníkem. Odvolací soud se pak zabýval moderačním ustanovením § 2953 odst. 1 obč. zák. (jež se týká přiměřeného snížení náhrady škody z důvodů zvláštního zřetele hodných na straně obž. K.), když dospěl k závěru, že v tomto směru nejsou u obžalované dány žádné důvody pro uplatnění tohoto zákonného ustanovení (neboť tato je v produktivním věku, v době dopravní nehody byla řádně zaměstnána jako administrativní pracovnice u společnosti XXXXX, přičemž byla vdaná a měla, resp. má nezletilou dceru I.). Zároveň je nutno podotknout, že v předmětném výroku o náhradě škody, resp. nemajetkové újmy, je třeba ve smyslu ustanovení § 2918 obč. zák. zohlednit i částečné, byť nepatrné, spoluzavinění obž. H., které odvolací soud shledal ve výši 10 % (jak bylo konstatováno již shora).

26. V případě požadavku pozůstalých poškozených na náhradu nemajetkové újmy je třeba postupovat s ohledem na dosavadní vývoj judikatury, týkající se předmětné problematiky (tj. náhrady nemajetkové újmy ve formě duševních útrap při usmrcení osoby), když v tomto směru je nutno vycházet zejména z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 ze dne 12. 4. 2016, dle něhož by se výše náhrad za způsobení duševních útrap při usmrcení citově nejbližší spjaté osoby měla odvíjet v základním rozpětí mezi 240 000 Kč až 500 000 Kč. Na dané rozhodnutí navázal rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 894/2018 ze dne 19. 9. 2018, který učinil závěr o valorizaci těchto náhrad, kdy tato valorizace by se měla odvíjet od ukazatelů průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok, jež předcházel smrti poškozeného. Za základní částku náhrady při způsobení duševních útrap je dle tohoto rozhodnutí nejvyššího soudu nutno považovat dvacetinásobek takto určené průměrné mzdy. Dle Českého statistického úřadu pak tato průměrná mzda v roce 2019 (jež předcházel předmětné dopravní nehodě a úmrtí poškozené) činila 34 125 Kč.

27. S ohledem na vše shora uvedené dospěl odvolací soud k závěru, že za odpovídající a zejména dostatečné bude, aby poškozeným M. H. (pozůstalému otci) a nezletilé K. H. (pozůstalé sestře) byla pro odškodnění jejich nemajetkové újmy za tyto duševní útrapy přiznána v rámci adhezního řízení základní částka, a to každému ve výši 20-ti násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy za rok 2019, tj. 682 500 Kč (20 x 34 125). V tomto směru je nutno podotknout, že tyto pozůstalí žili se zemřelou poškozenou od jejího narození ve společné domácnosti, kdy pozůtalý otec se podílel na její výchově, přičemž pozůtalá sestra s ní vyrůstala v dané rodině. U pozůstalých prarodičů (D. H., M. V. a Z. V.,) nelze přehlédnout, že bydlí ve stejném městě (v Brně), když poškozenou pravidelně 1x týdně navštěvovali, přičemž pozůstalým rodičům poskytovali i pomoc při jejím hlídání. Za tohoto stavu dospěl odvolací soud k závěru, že v případě všech těchto pozůstalých prarodičů by měl být pro odškodnění jejich nemajetkové újmy (za duševní útrapy) stanoven 5-ti násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy za rok 2019, tj. 170 625 Kč (5 x 34 125). Je totiž více než zřejmé, že tyto pozůstalí utrpěli ztrátou své dcery, resp. sestry či vnučky výraznou citovou újmu, která měla dozajista i dopad na jejich duševní zdraví. V neposlední řadě je třeba poukázat i na potřebu určité satisfakce, která by měla být v rámci předmětného odškodnění pozůstalých poškozených řádně zohledněna (zejména pak za situace, kdy obž. K. byl uložen trest odnětí svobody, nesouvisející s jeho přímým výkonem).

28. Takto stanovené částky přiznané náhrady nemajetkové újmy je pak nutno s ohledem na zjištěné spoluzavinění obž. H. zkrátit o 10 % (a to ve smyslu ustanovení § 2918 obč. zák.). Výsledné částky tohoto odškodnění u pozůstalého M. H. a nezletilé K. H. tudíž činí 614 250 Kč a u každého z pozůstalých D. H., M. V. a Z. V., pak 153 562,50 Kč. Tímto způsobem bylo postupováno i v případě poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR (která má vůči obž. K. podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. právo na náhradu nákladů za hrazené služby, které vynaložila v důsledku protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci, tj. poškozené), když s ohledem na prokazatelně vynaložené náklady prvotního lékařského ošetření poškozené ve výši 5 572 Kč (č. 1.

95-96) byla této zdravotní pojišťovně přiznána částka ve výši 5 014,80 Kč. Pokud pozůstalí poškození požadovali nižší částky svého odškodnění, než jak bylo stanoveno odvolacím soudem (nezl. K. H., D. H., M. V. a Z. V.), byly jim přiznány tyto nižší částky, neboť soud je vázán výší jejich uplatněného nároku. Pakliže naopak požadovali vyšší částky (M. H., Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR), byli se zbytkem těchto svých nároků v souladu s ustanovením § 229 odst. 2 tr. řádu odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

29. Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací soud z podnětu podaných odvolání státního zástupce, poškozených M. H., D. H., M. V., Z. V., a opatrovníka nezletilé poškozené K. H. podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, trestu a náhradě škody, týkající se obž. N. K.. Poté odvolací soud za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. řádu nově u této obžalované rozhodl o vině, trestu a náhradě škody tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Zároveň bylo odvolání obž. K. podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto. V dalším výroku (tj. o zproštění obžaloby u obž. A. H.) pak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýmledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýmledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, dne 15. září 2021

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu